

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ROGER RÉGIS-LANOTTE

ΜΕ ΤΗ ΓΟΝΔΟΛΑ...

‘Ο κ. και η κ. Μερβάλ ζυγώνουν πειρά τὰ ἐξήντα. Παρ’ ὅλα ὅμως τ’ ἄσπρα τους μαλλιά και τὴς φριδες τους, ἔχουν διατηρήσει στὸ πρόσωπό τους μιὰν ἔκφραση εὐθυμῆς, πρόσχαρη, νεανική. Αὐτὸ συμβαίνει γιατί ἡ καρδιά τους διατηρεῖται ἄσπρη νέη και γιατί ἐξακολουθοῦν ν’ ἀγαπιούνται ὁλοως και σὲς πρώτες ἡμέρες τοῦ γάμου των.

Ἔχουν μιὰ κόρη, τὴ Σιμόνη, ἡ ὁποία δὲν εἶνε καθόλου ρομαντική, ὁλοως οἱ γονεῖς της, ἀλλὰ ἔχει πολὺ μοντέρνες και νεωτεριστικὲς ἀντιλήψεις. Παρ’ ἔννετες ἡμερῶν πανερεύτηκε μὲ ἕναν νεαρὸ μηχανικό, τὸ Ζικ Ὀγκάν, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴς ἴδιες ιδέες μ’ αὐτήν...

Ἡ Σιμόνη, θάλλοντας νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς γονεῖς της, ἔβγαλε μὲ τὸ σὺζυγό της γὰ νὰ κάνουν εἰ ταξίδι τοῦ γάμου τους σὲν Ἰταλία. Ἄν και αὐτοὶ ἄδῃ προτιμοῦσαν τὴ Νέα Ὑόρκη ἢ τὸ Σικάγο. Ἀπὸ μέρους των πάλι ὁ κ. και ἡ κ. Μερβάλ, οἱ ὁποῖοι ἔβλεπαν πειρά μόνοι, ἀπ’ ἀφῆστον νὰ κάνουν καὶ αὐτοὶ ἕνα εὐχάριστικό προοικόνημα σὲ τὴ χώρα ὅπου εἶχαν κάνει και αὐτοὶ ἄλλοτε τὸ ταξίδι τοῦ γάμου των, σὲν Ἰταλία. Ἴτσι, τὰ ὄντα ζεύγη ἔφτασαν σὲ Βενετία, μὰ τὸ καθῆνα ἀρ. σὲ τὴν ἔκει παρουσία τὸ ἀλλοῦ.

Ἐρῶν τοῦ Μαίου. Στὸ Μεγάλο Καναλι τῶν Ἐνετῶν. Ὁ κ. και ἡ κ. Μερβάλ, κἀνόν τους περιπατοῦν τὴ μὴ γόνδολα.

‘Ο κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Θέλεις νὰ κάνουμε ἕνα μικρὸ γυρὸ στὰ κανάλια; Ἐπειτα γυρίζουμε στὸ ξενοδοχεῖο μας... Ἄν πιστεύεις ν’ ἀρρήθουμε...

Ἡ κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Ναι, φίλε μου, ναι... Ἡ ἴδια σὲν αὐτὴ εἶνε περιήγησις... Ἐξ ἄλλου, μὰ και ἀποφασίσαμε νὰ ξανακάνουμε τὸ ταξίδι τοῦ γάμου μας, πρὸς τὴ ἀπομακρυσμένη νὰ κάνουμε καὶ αὐτὸν τὸν περιπατοῦ μὲ τὴ γόνδολα, ποὺ τὸν ξανακάνουμε πρὸ τριανταπέντε χρόνων... Θυμῶμαι;

‘Ο κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Ἀχ, Αἰμιλία, μὲ ρωτῶς ἄν θυμῶμαι τὸν περιπατοῦ αὐτὸν; Μοὶ φάνηται μάλιστα τὸς δὲν μεμολάθῃσαν τὸσα χρόνια ἀπὸ τότε και πὸς ἔξακολουθοῦμαι τὴ γοητευτικὴ ἀνεπιφοβήσι μὰς στὸ σεληνόφως στὰ Ἐνετῶνα νερά... Μήπως χρονώεις;

Ἡ κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Ὅχι, Ἰπτόλτε μου... Ἐγὼ ντιπὴ καλά, γιατί φοβάμαι τοὺς ρομαντισμοὺς μου... Ἐνῶ;

‘Ο κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Ὡ, ἐγὼ ἔχω βάλει τὸ βαρὸ μου ἐπανορθώσῃ... Κ’ ἐγὼ φοβάμαι τὴν ἀσθητικὴ μου...

Ἡ κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Ἐξαινε καλῶ. Πρέπει νὰ εἶνε κανεῖς προνομικός στὴν... ἡλικίαν μας!

‘Ο κ. ΜΕΡΒΑΛ. (ζωηρά). — Σοεὶ!... Μὴ μιλάς γὰ τὴν ἡλικίαν μας... Ἀποφῶ θέλω νὰ τὴ λησμονήσω... Κιτταζε... Κιτταζε... Τίποτε γὰ μὴς δὲν ἄλλαξε ἀπὸ τότε... Τὰ ἴδια παλιὰ, ἡ ἴδιες γέφυρες, ἡ ἴδια γαλήνια θάλασσα, ὁ ἴδιος κατῆστορος ἀσπῶς...

Ἡ κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Πόσο εἶμαι εὐτυχής, Ἰπτόλτε...

‘Ο κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Κ’ ἐγὼ, ἀγαπητὴ μου... Μὰ ἡ εὐτυχία μου δὲν εἶνε ἐγωιστική. Ἡ εὐτυχία μου ἔγινε ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων. Σοφολογισμοὶ τ’ ἀνατημένα μας παιδιά...

Ἡ κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Νομῶς πὸς θὰ ἤθελες νὰ ἐγράψης τὴν ἡλικία σου.

‘Ο κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Ναι, αὐτὸ τὸ θέλω... Νομῶς πὸς εἶμαι ἀκόμα τριάντα χρόνων και σὸ εἰκοσιπέντε... Βέβαια δὲν εἶνε καθόλου σοβαρὸ αὐτὸ, ἀλλ’ εἶνε τόσο ποιητικὸ... Μὴ γελᾷς, ἀγαπητὴ μου... Καὶ ὅταν ἀκόμη σκέπτημαι πὸς ἡ Σιμόνη μὰς μὲ τὸ σὺζυγό της βίσιεται καὶ αὐτὴ ἴσως ἀποφῶ στὴ Βενετία, μὰ γλυκεῖα συγκίνησις μὲ πλημμυροῦει ὁλόκληρο... Ἄν ἀισθάνονται τὴς ἴδιες συγκινήσεις ποὺ εἶχα με ἀισθανθῆν’ ἔμεις ἔδο πρὸ τριανταπέντε χρόνων—καὶ δὲν μποροῦν νὰ συμβαῖν διαφορετικά—πόσο μεγάλη πρὸ-

πει νὰ εἶνε ἡ εὐτυχία τους!...

Ἡ κ. ΜΕΡΒΑΛ. (ἀνεπιφοβήσι). — Πρέπει νὰ κάθονται ὁ ἕνας πλάι στὸν ἄλλο, μὲ τὰ πρόσωπά τους κοντὰ-κοντὰ και μὲ τὰ χεῖρά τους ἐνωμένα...

‘Ο κ. ΜΕΡΒΑΛ. (συνεζιγόντας). — Ἡ γόνδολά τους θὰ γυροστέρει ἀργὰ ἐπάνω στὰ νερά, ἀφίνοντας πίσω της ἕνα ἀσημένιο ἀλάλα...

Ἡ κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Τὸ σεληνόφως θὰ τοὺς πλημμυροῦσῃ μὲ τὴς γαλῶντες ἀγίνες τους...

‘Ο κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Ἡ σελήνη τοῦ μέλλους...

Ἡ κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Θὰ μιλῶν σιγὰ-σιγὰ ποὺ θ’ ἀπολαβῶνται τὴ θεῖα ὁμορφιά αὐτῆς τῆς ἀσπύρητης πόλεως...

‘Ο κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Θὰ μιλῶν γὰ τὴν ἀγάτη τους και θὰ εἶνε τριανταεπισημῆ...

(Καθὲν τὴ στιγμή μ’ ἄλλη γόνδολα πρὸσέρει στὸ πλάι τῆς γόνδολᾶς τοῦ κ. και τῆς κ. Μερβάλ, οἱ ὁποῖοι ἄκουνε τὴς κουβέντες τῶν ἐπιβατῶν της)

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΩΝΗ. — Ἄν καταλαβαῖν τὴ θὰ ἔβανε ἡ Βενετία ἄν τὴν ἠλεκτροποιήσῃ... Τὴ καθιστοῦσῃ πῶς!

ΜΙΑ ΑΝΑΡΙΚΗ ΦΩΝΗ. — Κ’ αὐτὰ τὰ κανάλια ἐπιτρέπονται σὲ μιὰ σημερινὴ πόλη... Ἐγὼ, ἄν μποροῦσα νὰ τὸ κάνω αὐτὸ, θὰ τὸ ἐπινοοῦσα και θὰ τὸ ἔκανα ὁμοῖως και ἴσως δρόμους, στῶς ὁποῖος νὰ μποροῦν νὰ περῶσῃν τὰ τρένα...

‘Ο κ. ΜΕΡΒΑΛ. (γέγοντας πρὸς τὴ γυναικία τοῦ). — Ἀκούεις; Ἐἶνε τὰ παλιὰ μας...

Ἡ κ. ΜΕΡΒΑΛ. (συνεζιγμένη). — Ναι, ἡ Σιμόνη μὰς μὲ τὸν Ἐρροῦο της...

‘Ο κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Τὴ ἔξαρστικὴ συνάντησις!

Ἡ κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Πρέπει νὰ τοὺς φωνῶσῃ...

‘Ο κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Μὰ, μὲν, ἔχ... Ἄν πρέπει νὰ τοὺς ἀνησυχώσῃ... Ἄς τοὺς ἀρῶσῃ μὲ ἔξακολουθήσῃ τὸν περιπατοῦ τους... Ἄν κάνει νὰ καταστρέψῃ τὸν ἔρωτικὸ περιπατοῦ τῶν νεονύμφων...

Ἡ κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Τότε, ἔδοσον ἡ γόνδολάς μας προχοροῦν πλάι-πλάι, ἄς ἀκούσῃμιν τοὺς ἀκούσῃμιν τὴν λένε.

(Οἱ δὲν τὸ γέρον σὺζυγοὶ οὐλοῦνται και οἱ κουβέντες τῶν νεονύμφων ἀκούονται πλάι-πλάι σὲν νύχτα).

ΣΙΜΟΝΗ. — Ὡχ, αὐτὰ τὰ ἔτοιμόροπα σπῆτα τὴ ἀσχημὴ ἐντόπισι ποὺ κάνουν!

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Θὰ ἔπρεπε νὰ τὰ κατεδαφίσῃ... Ἀχ’ αὐτὴ ἡ Βενετία δὲν μ’ ἀρέσει καθόλου... Εἶνε πολὺ ἀσχημὴ και πολὺ ἀκαθάρτη...

ΣΙΜΟΝΗ. — Καὶ δὲν ἔχει κανένα ἀπὸ τὰ μοντέρνα κομφοῦ...

Ὅτε ἠλεκτροκῶ οἶτε αὐτοῖσῃ, οἶτε φῶτα... Προτιμῶ τὸ Παρίσι...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Καὶ ποὺ νὰ διχε τὴ Νέα Ὑόρκη... Θὰ σὰς πᾶν... Θὰ διχε τὴ ὁραία ποὺ εἶνε. Οἱ δρόμοι της εἶνε κανονικοὶ, ἴσοι, μεγάλοι... Τὰ σπῆτα ἴσῃ... Τὰ μαγαζατῆς ἀστραποβολοῦν... Ὡ, ὁμοῖως αὐτὸ Ἀμερικανὸ καταλαβαῖν τὴ ζοῖα!

ΣΙΜΟΝΗ. — Ναι, ναι... Ἐμεῖς αὐτὸ Ἐδουῖσῃ ἔμιας καθιστοῦσῃ... Ἀποδιχεῖς εἶνε ὅτι ἔξακολουθοῦμαι νὰ θαυμάζῃμιν ὅλ’ αὐτὰ τὰ πράγματα ποὺ τὰ θαυμάσαμε και ἡ γαμῶδες μὰς... Ἄς γυροστέρῃ στὸ ξενοδοχεῖο μὰς...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Ναι, ἄς γυροστέρῃ... Αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο ποὺ ἔχομε νὰ κάνουμε... Ἄν ἔχομε καιρὸ νὰ γῶσῃμιν μὲ ρομαντικούς περιπατοῦς...

(Ἡ γόνδολα τοῦ νεαροῦ ζεύγους ἀπομικρύνεται. Ὁ κ. και ἡ κ. Μερβάλ κυτᾶζονται θλιβερά).

‘Ο κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Ἀκούεις;

Ἡ κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Ἄλλοῖσῃμιν, ἀκούσῃ!

Ἡ κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Πρέπει νὰ εἶνε κανεῖς προνομικός στὴν ἡλικία μὰς...

‘Ο κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Ἀκούεις; Εἶνε τὰ παιδιὰ μὰς!...

Ο κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Η κόρη μας μιλάνε έτσι!...
 Η κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Ο γαμπρός μας!...
 Ο κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Ήξερα βέβαια πως η Σιδωνή δεν είχε έντε-
 λώς τις ιδέες μας αντίληψη, αλλά δε τη φανταζόμην ποτέ τόσο α-
 νειώθητη στην ομορφιά...
 Η κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Κι' ο σύζυγός της το ίδιο είναι... Το ιδέο-
 δες του είναι οι ίδιοι δρόμοι της Νέας Υόρκης... Τους άκουσε και
 μιλάνε μεταξύ τους σε πληθυντικό αριθμό!...
 Η κ. ΜΕΡΒΑΛ. (αφρονώντας τα χέρια της προς τόν οφθαλμό). —
 Νειώπιατροι και να μιλάνε σε πληθυντικό!...
 Ο κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Αυτό είναι ένδειξις της ψυχικής τους καταστά-
 σεως. Α, στην εποχή μας οι έρωστικευμένοι καταλάβαιναν την καλλί-
 τεχνική ομορφιά μας πόλεως σαν τη Βενετία...
 Η κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Εκείνη η εποχή πέρασε πια... Οι νέοι δεν βού-
 ρουν πια καμιά ομορφιά παρά στον ηλεκτρικό και στα σπίατα με
 τα είσοι πατώματα...

Ο κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Αυτό που άκουσατε από άλλους είναι μια προ-
 σβολή εναντίον της ασύγχροτης αυτής πόλεως. Πρέπει να την έπα-
 νοθεύσετε. Πρέπει ν' αποδείξετε στην αλιονα αυτή πόλη ότι ο-
 πόλησιν ακόμη φησίζει από νοσησιν την ομορφιά της κι' ότι κανένα
 μέρος του κόσμου δεν είναι πιο ομορφό για τους έρωστικευμένους...
 Η κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Για τους έρωστικευμένους; Έγώ δεν βλέπω
 τί είναι έρωστικευμένους...

Ο κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Κι' εμείς τι εί-
 ραστε...
 Η κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Εμείς, φταζώ
 μου φάει!... Εμείς είμαστε πια...
 Ο κ. ΜΕΡΒΑΛ. (ζωηρά). — Ω,
 μην τ' έλξω!... Ας μην τ' άκουση κα-
 νείς... Όσοι εύκολα γίνονται χυδών κι' έργο
 τ' άνωτα...
 Η κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Αυτό είναι μια
 λάθη...

Ο κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Μια έπιτοχή μου
 θέα πλάνη... Ας την άπολαύσαστε αλ-
 λ' ένα ζωτικό και άλινο φρούτο... Έχω-
 με ένα μίνα μύλας παντρεμένη και κά-
 ναμε το ταξίδι του γάμου μας στην Ή-
 τοκιά... Έχωμε έπισκεφθί τ'ό Μιλάνο
 τή Ρώμη, τή Νεάπολη... Και τώρα βρ-
 σάσαστε στη Βενετία. Η πόλις τών δο-
 γρησιν μας ησπόμεθα όπως ησπόμεθα
 πάντοτε τους έρωστικευμένους, δημιο-
 γώντας μας ένα περιβάλλον μέθης και
 ονειρογ... Άποψε, έπιμελούμενη του ο-
 λυγοφώτος, φέρσαστε από το ξενοδοχείο
 και λήρσαστε αυτή τή γόνδολα, που μας λι-
 κνίζει με το κοινισμό της...
 Η κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Ω, αυτή η γο-
 νία!... το πολεμίδοντα!...

Ο κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Όχι, φίλη μου...
 Τί γοητεία του παρόντος να λές!... Εί-
 σω νέα...
 Η κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Είμαι!...

Ο κ. ΜΕΡΒΑΛ. (συνεχίζοντας). —
 Είμαι νέα, όμορφή, ξανθή και σ' ά-
 γαπό...
 Η κ. ΜΕΡΒΑΛ. (δοκωσμένη). —
 φίλε μου...

Ο κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Σ' άγαπό μ' έβη
 τή δύναμη της ψυχής μου... Από τή μά-
 τια σου άντλώ, σαν από μιά άνωση πηγή,
 τή χρυσάλλινο νερό της είντης. Στο
 χαμόγελο σου άνθίζει το λουλούδι της αγάπης μας... Στα φίλια σου
 κλείνεται η ζωή μου ολόκληρη...
 Η κ. ΜΕΡΒΑΛ. (γεμιάτη τρυφερότητα). — Κι' εγώ σ' άγαπό!...
 Η δύο καρδιές μας είναι μία... Οι παλμοί τους είναι κοινού...
 Ο κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Αχ, Βενετία, Βενετία!... Εσθ' μάζ μέθης-
 σεσ άποψε με τούση είντοια... Βενετία, καταμύνο τών έρωστικευμέ-
 νων, παρτίδα τών πορτών!... Όλοι οι ποιητά, όλοι οι έρωσται σ' άγά-
 πησαν... Ομησιν, Αιμίλια, τή παλιή τραγούδι. (Τραγουδάει):

Στ' Βενετία τήν τρελλήν,
 σ' ένα νανάκι,
 τ'ό πρώτο σουδούσασο φίλι
 και μούσες: «Πίλι!...»
 Η κ. ΜΕΡΒΑΛ. (συνεχίζοντας με τόν ίδιο ένθουσιασμό):

Σ' η Βενετία μιά βραδιά
 με τ'ό φεγγάρι,
 άχ, ή φρεσά μου τήν καρδιά
 μου είχε πάφει...

Ο κ. ΜΕΡΒΑΛ. (βγάει μια κρανή). —
 "Ω! δ'ι δ'ι! Η άσπότης μου με ξανάπασε...
 Η κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Κι' έμένα μ' έπασαν πάλι
 σ' ερωστικευμένο μου... Ας γοησάμε γοησάσα στο
 ξενοδοχείο μας... Η ύγρασία μάζ περιάζει...

ΡΩΜΑΝΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΜΑΛΙΑ!... ΑΜΑΛΙΑ!...

Πάντα θυμάμαι αυτό το όνομα. Πάντα θυμάμαι κάποιον Ιταλό
 που κάθε καλοκαίρι έρχόταν με τα δυο του χωρίσια κι' έστηνε το
 θεατράκι του κοντά στις όχθες του άρχαιου ποταμού, εκεί στην αλη-
 σιώνητη έπαρσία.

Αμαλία!
 • Έτσι τή λέγαν τή μια άπ' τις κόρες του.
 Κ' έμισούσε, εγώ κι' ο μικρότερος άδερφός μου, έρωστικευμένοι μαζί
 της. Τά περιόψε που μας περνούσε ένα όλο χρόνο!

Τά βράδια, στο χρεβάτι μου, πουτό με πάει ο ύπνος και τίς
 νύχτες, όταν μουσικητούσα, μια μορφή παρουσιαζόταν έμπρος μου κι'
 με όνομα φερόριζε ομοιά!

Αμαλία!
 Έρωστικευμένοι όνειρα έπλάσε το παιδικό μου γ' αυτή μοιά. Κι
 τό πιο σινηθημένο ήταν έλάνω-κατό αυτό:

• Νύχτα. Στο σπίτι της έμπαυαν ληστές. Ο πατέρας της κατατο-
 μαχμένος βρόναζε, ζητούσε βοήθεια άπ' τους γειτονούς. Όσοι να
 νείς δεν έπληγαν.

• Νά! Τήν άγάσαστε άπ' τή όμορφή, τή Ξελέκα μιλιά της! Κι
 έμισουν τή οσάκι. Σέ λίγασα δά τήν σόρσιν στα βουά!

Κι' εγώ ξεκινάει άπόρητος, μ' ένα
 σπασθ έργασμένο από χέρι, όμορφο.
 οκτώστο παντρήση ληστές, ληστεύοντα
 μαζάει τήν Αμαλία και τήν άνιόβασα
 σέ, όσοι χυδών τής πατέρα, που με
 όσοι κ' έρωστικευμένους στα μάτια τήν
 τρελλή, σπασ άρχαία μου, λέγον-
 τας μου:

— Πάσ' τήνε! Σου άξίζει!
 — Αυτό ήταν πάντα το τέλος του ά-
 γουρσιν σε δικού μ' έπιποσθ τραγού-
 διό.

Κάθε Σάββατοβράδυ μάζ έπασαν ο
 προσημαστές μας και μάζ έπληγαν
 σέ θεατράκι. Και θυμάμαι όταν ή Α-
 μαλία, σέ, διάλεγμα τής παραστάσεως,
 έβγασε για νά μάζεψη μ' ένα πα-
 τια δεκάφες άπ' τους θεατές, έχοντα
 το χέρι μου, στήν τρέση μου, έβγαζε ο-
 λές τις δεκάφες που μου είχαν δώσει,
 μέσα στήν έδομοάδα, ο πατέρας, η
 μητέρα, σ' όμοι κι' η θεία και τίς έρ-
 σιχα δειλά-δειλά στο πατάκι της.

Η Αμαλία άλιονε τή χέρι της το-
 τε και μ' έμάθασε κι' εγώ πετούσα
 σέ τή σόρσιν.

Ποτέ δε θά ξεχάσω το χυδί της.
 Καμιάς άλλης γυναίκας τό χυδί δεν
 μπορούσε να τό σβήση εκείνη, τό πρώ-
 το, τής πρώτης, τής παιδικής, τής ιδι-
 αλικής μου αγάπης.

Κάποιο Σάββατο είχα κάνει κάποιον
 άταξία κι' η μητέρα μου με τιμώρησε
 με τή στέρηση τής παραστάσεως.

Ήταν καλός πλαγιασμένος στο
 χρεβάτι μου, όταν άκουσα τών πρώτων
 μυστητή με τών άδερφά μου χαρούμενο
 να κτεβαίνον τήν πέτρινη σκάλα για
 νά πάνε στο θέατρο.

Πόσο έβλαρα! Τί λεγομύ ήταν εκείνοι! Το ντύμα του μάζηλα-
 ριού τό είχα πλάνει με τό δαράκι μου.
 Έμώγαμε για τήν Αθήνα, Μεγάλοσα, Έμένα νέος, γνωριστήρα
 από κοντά με τόσες Αθηνωτοπούλες. Μιά ή Αμαλία δεν έβγασαν ποτέ
 από τό νού μου.

Κι' όταν, έσπερ! από κάμποσα χρόνια, έγύφασα στήν έπαρσία, ή
 πρώτη μου δουλειά ήταν νά ρωτήσω για τήν Αμαλία. Όμοις κα-
 νείς, κανείς δεν ήταν σέ θεία να μου δώση μιά σωστή πληροφορία.
 Και μιά μέρα βροσχηρή, άπολυθόνοντας στο μικρό κοιμητήρι τήν
 κηδεία κάποιου φίλου τής οικογενείας μας, εφρόθηκα ξεκινάει έμπρός
 σ' ένα νύσκαφο μνήμα, μ' ένα μάζο εκεί στήμενο σπασθ. Κι' ά-
 πάνω του με άσπρα γράμματα, που τά βλέπω όμοια μπροστά μου, έ-
 διάβασα τή γλυκό, τ'ό άγαπημένο, τ'ό άλησμονητο όνομα:

Αμαλία!
 Τήν άλλη μέρα εγύφασα προί-προί κι' εσκόρπισα εκεί λίγα λουλού-
 δια, με τήν έντύποσι πώς τά σκορπίζω στόν τάφο τής
 παιδικής μου ηλικίας. Και σέ λίγες ώρες έπασαν τό
 τρανο κι' έβγασε... άγρίοστα, για πάντα!

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ

Ο κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Έχεις δικνο... Είμαστε
 τρελλοί, στήν ηλικία μας, να εκτιμώμεθα έτσι...

Ο 'Αποχωρισμός'

